

ZLOMYSLNÝ DAČI

Kapitola 2.

„Tak ty mi budeš chodit na marmeládu? No počkej... Trocha marmelády mi zbyla, přidám do ní projímadlo a uvidím, který ptáček se chytí.“ řekl pan Jitl. A jak si řekl, tak udělal. Mističku s marmeládou nechal v kuchyňce na stole a vyčkával, co se stane.

Dači na sebe nenechal dlouho čekat. Protože byl veskrze poťouchlý, ani ho nenapadlo, že by mistička byla past a radoval se, že panu Jitlovi sní i zbytek marmelády.

Jenomže ouvej! Milému Dačimu začalo škrundat břicho, střeva se kroutila a bublala a Dači vzdychal, skučel, hučel a bučel. Nedalo se nic dělat, musel tam, kam chodí každý sám. Ale pan Jitl byl připraven!

Když uviděl svíjejícího se Dačiho, ani na chvíli nezaváhal, ani se nepodivil, koho to vidí. Přiskočil a nenasytu Dačiho přiklopil do mísi prkénkem.

„Hoho, to jsem tedy nečekal. Vida ho, ptáčka! Ani duch moji marmeládu bez dovolení mlsat nebude!“ a v klidu si odešel po své práci.

Druhý den ráno, než se otevřely brány knihovny, dopíjela paní Emílie Treperendová svůj ranní čaj a dojídala houstičku s máslem. „Tak“ říkala si „ted jsem připravena na naše návštěvníky. Jen si ještě odskočím.“

Odklopila prkénko a málem by se v ní krve nedořezal. Z mísy vyjukla černá, střapatá hlava To čistící prostředky pana Ducháčka obarvily vzteklého Dačiho docela na černo „Jejda,“ ulevila si paní Treperendová „Kdo jsi, ty příšero?“

„Jsem mocný a zavilý duch,“ vyvířil přeskakujícím hláskem, který prozrazoval jeho potupu a rozčilení, úplně mokré Dači.

„Ted' teprve uvidíte, čeho všeho já jsem schopen!“ a to už ječel skoro plačtivě.

„Já se totiž umím vtělit!“ a pronesl mocné zaklínadlo „Drbydrb, klevetyklev!“

Než se paní Treperendová stačila vzpamatovat, stal se Dači její součástí.

A na znamení toho zlého skutku, zčernal paní Treperendové nehet.

Co provede Dači v těle paní Treperendové? Zavře čtenáře v knihovně?

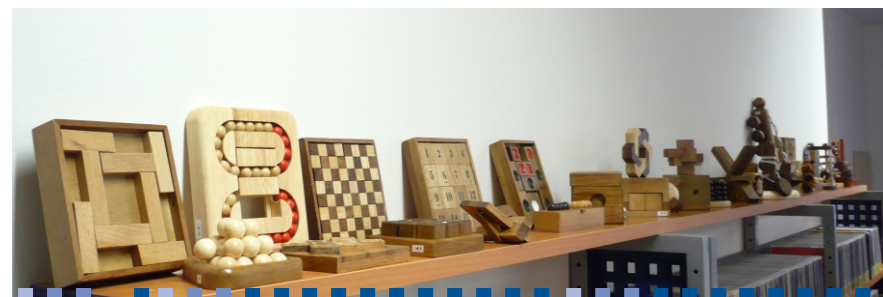
Nebo svede paní Treperendovou ke krádeži?

(ČiČa, Dětské oddělení)

Novinka v A-klubu...

Více než 40 nových hlavolamů!

Kdo si chce hlavu lámat, nemusí se dívat do návodu, ale ke každému hlavolamu je k dispozici časopis se spoustou čtení o zajímavostech z matematiky a návod k vyluštění hlavolamu. Navštivte nás v A-klubu a procvičte své mozkové buňky!

(Kamila Nováčková, A-klub)

Střípky

Po delší době současná česká próza proniká na britský trh. Řádku velmi sporadických překladů rozšiřuje kniha „O rodičích a dětech“ od Emila Hakla. O překlad se postaral Mark Tomin a anglický název zní „Of Kinds and parents“. Hakl by měl knihu osobně představit teď na podzim v Londýně, kam byl pozván Českým centrem. Londýnský filmový festival zároveň promítne úspěšnou filmovou adaptaci. Haklovi knihy, na jejímž vydání a zahraniční distribuci má zásluhu Twisted Spoon Publishers se sídlem v Praze, si už všiml i britský tisk. List Independent nešetří chválou překladu a vlastní recenzi začíná větou: „Kdokoli se kdy v Praze potácel od hospody k hospodě - nebo se na to chystá - by si měl přečíst tenhle naprosto okouzující román intenzivních povrchů a melancholických hloubek.“ „O rodičích a dětech“, oceněná roku 2002 jako nejlepší česká próza, je neokázalá kniha o procházce Prahou, při níž otec a dospělý syn vzpomínají, vyčítají, vyprávějí a snad si i trochu rozumějí.

Britský knihkupecký řetězec Blackwells oznámil, že ve svých padesáti obchodech instaluje „Espresso Book Machine“ - automat, který umožní zákazníkům nechat si vytisknout skoro jakoukoliv knihu, která už není na skladě, a to za sedm minut. Automat nabízí čtenářům možnost vybrat si přibližně z jednoho milionu titulů. Knihy automat vytiskne v kvalitě, jaké jsou v knihkupectví, knihy mají i obálku.

Modernější verze přístroje je menší a dokáže vytisknout knihu za pouhé tři minuty. Britský knižní průmysl příchod automatu uvítal jako revoluční, protože poskytuje možnost kamenným knihkupectvím konkurovat internetovým obchodům, jako je Amazon. Blackwells si automaty pronajímá od amerického majitele On Demand Books. Vince Gunn, generální ředitel firmy Blackwells, uvedl, že automat sice rozšíří sortiment knih v obchodě, přesto však bude knihkupectví i nadále mít na skladě obrovské množství tradičním způsobem vytištěných titulů.

(Petra Petrová)

mezi regály

03 / 2008

Úvodník

Milí čtenáři,

opět nám utekl nějaký ten čas, podzim je v plném proudu, a my Vám přinášíme další číslo občasníku. Někomu možná přijde na mysl, že tak činíme v rychlém sledu, a to si žádá vysvětlení.

Ona se věc totiž má tak, že jsme toto vydání „ušili“ tak trochu speciálně k právě začínajícímu „Týdnu knihoven“. V letošním roce se nese pod titulem „Knihovny - rodinné stříbro“. A o to právě běží. Knihovna není pouze anonymní institucí, jakýmsi skanzenem obývaným podivnými bytostmi, knihovníky, které si neustále drmolí nějaká čísla, chodí s hlavou zabořenou v myšlenkách a ve chvíli, kdy je oslovíte, tak vypadají, jako by se vraceli přinejmenším z nějaké vzdálené galaxie. Prostor knihovny zabydlujete i Vy, její uživatelé. Ve vzájemné symbióze přispíváme k tomu, že je to místo plné aktivit, jdoucích od zábavy, přes hromadění informací, pomoc při studiu až k různým jiným kulturním činnostem, které s knihou až tak moc nesouvisí (výstavy, promítání filmů, herní kluby aj.).

V carském Rusku bývalo zvykem, že v závěti otec na jednom z prvních míst odkazoval knihovnu. A ten z potomků, kterému připadla, se cítil poctěn...

V knize je totiž skloubena moudrost, tajemství, a naznačena cesta k budoucnosti. Oslavujte s námi, protože veškerá naše snaha má ve Vaší spokojenosti a radosti svůj cíl.

HERMOR LILIA
osobnost

„Větvemi se mnou putuje,
ale z velké dáli, nemá hvězda.
Ospale zdíven ptám se: Hukote,
odkud přicházím a kam jdu?“

Komu že patří toto poetické jméno, jakoby vyloupnuví se z hlubin mystického středověku? Skrývá se za ním František Bíbl, básník, který za svého života učinil vše, aby jeho totožnost nebyla odhalena.

Narodil se 13. listopadu 1880 v Pardubicích. Po maturitě na gymnáziu vystudoval pražskou právnickou fakultu, později absolvoval i dějepis-zeměpis na fakultě filozofické.

Na soudobé literární scéně nebyl úplně neznámý. Pod občanským jménem, či pod pseudonymem Jan Hart, překládal Balzaca, Maupassanta, Zolu, Poea, Byrona, Shelleyho, Gautiera, Baudelaira, Verlaina, Mallarméa i Jammese. Dodnes nepřekonané jsou jeho převody Johna Keatse.

Ke své vlastní autorské poezii se choval tak trochu macešsky. Jako nakladatele si vybral malé kladenské vydavatelství, jehož majiteli své verše označil za tvorbu jakéhosi mladého autora, který si nepřeje být poznán. Zde tedy v rozmezí let 1917 - 1931 vyšly v nepatrných nákladech čtyři sbírky: „Rádky“ (1917); „Večery“ (1924); „Mysterion“ (1927) a „Stíny“ (1931).

O skutečné identitě Lilii prokazatelně věděli pouze dva lidé, kritik A.M. Piša a básníkův přítel, taktéž básník, Jindřich Hořejší. Ten se zavázal, že tajemství prozradí až po jeho smrti. Ta přišla 26. června 1932.

S jeho odchodem zapadla téměř do nenávratna i jeho poezie. Teprve v roce 1982 vychází, jako prémie Spolku českých bibliofilů, výbor Ivana Slavíka s názvem „Verše tajného básníka“. Poté, v letech devadesátých, edice „Rádků“ a v roce letošním výbor z díla s názvem „Osamělý chodec“. Tato krystalicky čistá poezie si i dnes najde svůj okruh čtenářů, i když je pro nemnohých...

(Petra Petrová, Britské centrum)

Přečetli jsme...

“Bubáci: aneb malý přírodopis duchů, přízraků a strašidel” od **Radovana Krátkého**. Dlouho jsem přemýšlela, kam tuto knížku zařadit. Zdali mezi dětskou literaturu, kam zajisté patří, nebo mezi literaturu určenou dospělým, soudě dle sebe, že ač dospělá, ráda si v ní znovu počtu.

Jde o knihu staršího vydání (1961), ale to ji na poutavosti vůbec neubírá. V rozmarném, přiléhavými ilustracemi ještě podtrženém vyprávění, nechá autor spořádaně, v abecedním pořadí před čtenářem defilovat strašidla, přízraky i duchy všeho druhu, jak si je dovedla lidská fantazie vymyslet, i prozrazuje, jak asi k tomu došlo a ukazuje, že jen pošetilec by v ně mohl doopravdy uvěřit. Víte třeba, že existovala Škrabinožka, která chodila s kabelou plnou břitev, srpů, nožů a sekáčků? Večer vyňala brousek a začala brousit své darebné nástroje. Pokud šlo okolo dítě se špinavýma nohama, Škrabinožka ho popadla a škrabala z něj bláto, až krev tekla. Podobná obluda byl Pucnoha, ošklivý dědek, který hnízdl v jižních Čechách. Útěchou dětem může být, že na počátku tohoto století obě strašidla vymřela. Přejí rodičům i dětem hezké počtení. (Eva Zadražilová)

Románem **Stanice Tajga** se **Petra Hůlová** vrací do jí blízkých oblastí světa popisovaných už v její prvotině tentokrát však ne do Mongolska, ale na Sibiř. Prostřednictvím dvou Dánů Hablunda, který do sibiřské Charyně odjíždí po 2. světové válce a také Erského, který se tam dostává o šedesát let později vypráví o životě v pro nás tak exotických místech a také ukazuje naivní představu obyvatel západního světa o Sibiři a jejich obyvatelích, která se často zužuje na obrovské neobydlené území, nedávnou existenci sovětských gulagů a možná na exotické šamanské obřady. Těžko však pochopit duši těch míst, jinakost jejich obyvatel. Krásně napsaná kniha s mnoha úhly pohledů a několika časovými rovinami potěší každého (byť jen vzdáleně nahlížejícího) příznivce těchto míst. (Jitka Banzetová)

Ráda bych Vám představila knihu, která mne velmi oslovila. Jedná se o knihu **„Doppler”**, jejímž autorem je **Lou Erlend**. Je to norský spisovatel, jehož hodnotí literární kritika velice kladně, jeho styl je: psaní jednoduše o vážných věcech. Příběh v tomto románu se rozvíjí od zdánlivé maličkosti, kterou je pád z kola. Doppler se v důsledku tohoto zážitku dostává do hluboké osobní krize, uzavírá se do sebe, opouští dosavadní pohodlný způsob života, ženu i děti a odchází do lesů v okolí Osla. Je to absurdní a vtipný příběh o lidské osamělosti, o soukromém protestu proti konzumní společnosti. (Katka Plachá)

Ve svém aktuálním příspěvku z přečteného Vám chci přiblížit jednu knihu, z mých nejoblíbenějších. **„Portrét umělce v jinošských letech”** od **Jamese Joyce** mne poprvé uhrnul, když mi bylo nějakých šestnáct let. Hlavní hrdina, Štěpán Dedalus (analogická asociace na mytologického Ikara), prožívá své dospívání v Irsku na přelomu 19. a 20. století. Vymaňuje se z područí tří vlivů, rodiny, náboženství a vlasti a propracovává se k poznání vlastního údělu umělce. Tato próza je protkána spoustou vnitřních monologů mladého muže, v nichž neotřelým a naprosto otevřeným způsobem promýšlí nejdůležitější „věci“ člověka. Joycova próza, těsně předcházející jeho nejslavnějšímu románu „Odysseus“, byla jeho současníky i literární kritikou odmítána pro přílišné experimenty a modernitu. A dnes se řadí k tomu nejlepšímu, co kdy bylo vytvořeno a napsáno. Já osobně se k ní stále vracím, a jsem si jista, že mne tento příběh osobní odvahy nikdy nepřestane fascinovat. (Petra Petrová)

Pestrý život cyklotrempa od Jana Vlasáka

Vyprávění svérázného cestovatele, který jezdí po světě na kole. Na své výpravy někdy jezdí sám, jindy má spolucestovatele. Jeho specialitou je dojet někde s cestovní kanceláří autobusem, absolvovat program zájezdu a na konci si vybalit z kufru autobusu kolo a jet dál podle svého. Kniha je doplněna barevnými fotografiemi a veselými jednoduchými ilustracemi samotného autora. Jan Vlasák napsal již několik knih s cestovatelskou tematikou. V této knize vypráví své zážitky z cest po Albánii, Indii, Srí Lance, Mexiku, Norsku, Chorvatsku.

Na konci knihy je soupis autorových noclehů pod širákem, v opuštěných domech, v lesích a na dalších místech, které si pečlivě eviduje, což může pomoci dalším cyklocestovatelům na jejich vyjížděcích. (Iva Dušková)

Uslyšíte-li při návštěvě obdivný výrok: „To je nádherný Chippendall“, nejedná se o psa či obraz, ale o nábytek, nejspíše židli z 18. století. Jsme zvyklí obdivovat krásy architektury.

Umíme rozlišovat jednotlivé slohy. Horší už to je s užitým uměním. Proto Vám chci doporučit skvělou publikaci:

Wöhrlin, Traugott “Nábytkové slohy od antiky po současnost”. Praha, Grada Publishing 2008.

Přehledné podání dějin nábytkářské tvorby v prvním dílu mapuje uzavřené historické dědictví - starověk, antika, gotika, renesance, baroko, rokoko, klasicismus.

Druhá část je věnována vývoji, který svými proudy a směry dosahuje až do naší bezprostřední současnosti historismus, hnutí Arts and Crafts, secese, Bauhaus, De Stijl, expresionismus, Art deco, funkcionalismus, popkultura a design protestu, High-tech tvorba, postmoderna, dekonstruktivismus, minimalismus či estetika strážlivosti. (Gerda Lorenzová)

Čítárna...

ERA 21

Všem milovníkům architektury, urbanismu, ekologie nebo designu by určitě neměl uniknout dvouměsíčník s názvem ERA 21, který je vydáván vydavatelstvím ERA. Jedná se sice o relativně odborný titul, ale vzhledem k tomu, že se vyslovuje k aktuálním tématům naší současnosti, má co říct i lidem, jejichž vzdělávání se ubíralo jiným směrem. Časopis letos vstoupil do osmého roku své existence, vychází v nákladu 6500 kusů, přičemž většina výtisků putuje k předplatitelům, zbytek pak do několika převážně pražských a brněnských knihkupectví. Časopis vychází ve formátu A4, mívá přibližně sto stran a zaplatíte za něj 120 Kč (chcete-li 4,50 eur). Za pozornost stojí již jeho samotné grafické zpracování, na kterém se pokaždé znatelně, samozřejmě v dobrém slova smyslu, podepíše školená ruka architekta designéra. Vydavatelství ERA se již osm let snaží svou nejen knižní produkcí obsáhnout zejména oblasti architektury, stavitelství a psychologie, ve dvou skromnějších edicích se pak věnuje právu a zdraví. Kromě vydavatelské činnosti se zabývá pořádáním odborných seminářů, komentovaných procházek a každoročně pořádá společenský večer s názvem Architekti na plese. K vydávání nového časopisu ERA 21 vydavatelství přistoupilo již koncem roku 2001, kdy vyšlo jeho nulté číslo. Dnes se jedná o časopis, který si na českém trhu vydobyl slušné renomé díky vhodnému propojení odbornosti a srozumitelného, graficky přitažlivého zpracování. Jednotlivá čísla jsou laděna monotematicky, např. letošní témata byla charakterizována následujícími hesly: Vertikální město, Paměť architektury, Bud' aktivní a Být, bydlet, obyvatel, byt, habitable, interior. Krajská knihovna Karlovy Vary může svým čtenářům nabídnout kompletní ročníky počínaje číslem 4/2003. (Jana Trešlová)

Z regionu...

Co nevidět je tu zase doba plesů a společenských akcí. Bude třeba nových šatů, hodil by se i nový účes. Čím k tomu mohl přispět náš region?

Sdělím Vám informace o čtyřech osobnostech regionu, kteří v této oblasti bodovali či ještě bodují.

Kadeřník:

Roku 1926 vzniká podnik, jenž dosáhne světové proslulosti a jehož název bude znát každá žena v civilizovaném světě: Mayer Realistic. Karlovarský kadeřník Josef Mayer (1881-1952) tu začal vyrábět zvláštní přístroj, jímž pomocí elektrické energie podstatně změnil až dosud zaběhlé podmínky trvalé ondulace. Zkrátil celý proces z šesti hodin na 1,5 hodiny a zároveň snížil cenu této služby natolik, že se zkrátka rozlily trvalé vlny po ženských hlavách celého světa. V lednu 1927 získal za svůj vynález 1. cenu na mezinárodní kadeřnické soutěži v New Yorku.

Módní návrhářky:

Pravidelně předvádějí své kolekce svatebních a společenských šatů módní úspěšné návrhářky Ivana Novotná a Jana Hybnerová. Obě uspěly v soutěži o Nejkrásnější svatební šaty. Ivana Novotná v roce 2001 a Jana Hybnerová v roce 2004.

Modelka:

Do svých patnácti let žila v Karlových Varech Hana Soukupová, která se dnes ve svých 22 letech řadí mezi deset nejžádanějších topmodelek a nabídky se jí hrnou ze všech stran.

K jejím největším úspěchům patří celosvětová kampaň pro značky Gucci, Dior, Max Mara.

Donatella Versace si ji zvolila jako tvář své luxusní značky.

Předváděla pro modelové domy Escada, Yves Saint Laurent nebo Dolce Gabana. Česká modrooká kráska s dlouhými nohama, která se při své výšce 181 centimetrů pyšní mírami 84-60-88, se objevila na titulních stranách časopisů Vanity Fair a Vogue.

Z novinek regionální literatury:

Nakladatelství Paseka v edici Zmizelé Čechy vydává publikace, které mají připomenout zánikem tvář měst i celých regionů se zřetelem na jejich historický či umělecký význam a na sílu genia loci, na jehož vytváření se podíleli naši předkové.

Po titulu **Novotný, Lukáš: Karlovy Vary. Praha-Litomyšl, Paseka 2007** vychází nyní další titul, který se vztahuje ke Karlovarskému kraji:

Boháč, Jaromír: Cheb. Praha-Litomyšl, Paseka 2008.

(Gerda Lorenzová)